

عنوان مقاله:

نظام تربیتی اسلام با تکیه بر نهادینه کردن همزیستی مسالمت آمیز

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی علوم رفتاری و مطالعات اجتماعی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

زهرا عباسی - کارشناس ارشد علوم قرآن و حدیث، گروه الهیات، دانشکده ادبیات دانشگاه سیستان و بلوچستان

مهدی بیات مختاری - عضو هیئت علمی دانشگاه نیشابور، دکتری علوم قرآن و حدیث، گروه ادبیات دانشکده ادبیات و علوم انسانی
دانشگاه نیشابور

خلاصه مقاله:

تعلیم و تربیت را، به هدایت انسان در همه ابعاد اساسی شخصیت عقلانی، عاطفی، معنوی و اجتماعی وی تعریف کرده اند، تا از این رهگذر، رشد و ارتقای مطلوب تحقق یابد. در این بین جنبه عواطف وی از اهمیت خاصی برخوردار است زیرا حیات جمعی را نیز تحت تأثیر قرار می دهد. بی تردید اگر عواطف از کنترل نهاد عقل و دین خارج شوند، نابسامانی مناسبات انسانی و تضییع حقوق فرد و جامعه و بلکه سایر موجودات را بدنبال خود دارند. انسان موجودی است که در جمع زندگی می کند و سازگاری با دیگران و وجود تفاهم در بین افراد، اقوام و ملل، برای ادامه حیات انسانی ضروری است. لازمه زندگی متعالی، چشم پوشی از برخی خواسته ها و هماهنگ کردن مصالح خود با مصالح جمع است. بدیهی ترین خواسته فطری هرانسانی، صلح، آرامش، عدالت و زندگی بیدغدغه است. نویسندگان در این جستار که بر مطالعه منابع بنیادین انجام پذیرفته، به این نتیجه رسیده اند که: پرورش روح اجتماعی، عدالت خواهی و دوستی باملل دیگر، مهم ترین راهبرد و از اهداف اساسی نظام تعلیم و تربیت اسلام است. اسلام در نظام تربیتی خویش با عواملی مانند: فقرمادی، بی عدالتی اجتماعی، تبعیض نژادی، خشونت و مانند آنها که اساس ناامنی و تهدیدی برای همگرایی است، مقابله می کند و آموزه های خود را در مدارا کردن با مردم و همزیستی مسالمت آمیز تنظیم کرده است، زیرا جامعه مدنی و پویا تنها از طریق مدارا و تحمل دیگران تأمین می گردد.

کلمات کلیدی:

تعلیم و تربیت ، اسلام ، صلح ، عدالت ، همزیستی مسالمت آمیز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/421075>

